

امامزادگان

شیراز / فارس

مریم شمالیان

عکس‌ها: رضا قادری

شیرازی‌ها برای پیدا شدن پیکر مطهر حضرت احمد بن موسی قصه‌ای دارند

شاه! چراغ

حرم حضرت شاهچراغ چهار صحن به نام‌های صحن امام جواد (ع)، حضرت معصومه (ع)، صحن اصلی و صحن عتیق و سه شبستان دارالعباده، حضرت سید میر محمد و شبستان بزرگ امام خمینی (ره) دارد که ضریح ایشان در شبستان دارالعباده قرار گرفته است.

• در مسیر حرم

حرم مطهر حضرت شاهچراغ در شیراز، خیابان لطفعلی خان زند، خیابان احمدی واقع شده است و حرم‌های احمدی و محمدی در گذشته صحن مستقلی داشتند که از راه بازار بین‌الحرمین به هم متصل بودند اما در طرح توسعه این آستان مقدس، صحن مطهر بزرگ‌تر می‌شود و در حال حاضر در یک صحن قرار دارند و حرم سید میرمحمد در شمال شرق و حرم حضرت شاهچراغ در غرب حیاط قرار گرفته است.

• گنبدی بر فراز یک حرم مطهر

نخستین گنبد بقعه مطهر حضرت شاهچراغ در زمان اتابکان فارس و سال ۶۰۵ هجری شمسی ساخته می‌شود و ملکه تاشی خاتون، مادر شاه ابواسحاق اینجو در سال ۷۲۳ هجری شمسی این گنبد را تعمیر می‌کند. گنبد در زلزله ۱۲۰۲ هجری شمسی، فرو می‌ریزد و حسینعلی میرزا قاجار، حاکم فارس، دستور ساخت گنبد جدیدی را می‌دهد که این گنبد در سال ۱۲۰۹ هجری شمسی، تعمیر و سوره مبارکه «فتح» بر ساقه داخلی آن آینه کاری می‌شود.

شب جمعه، شاه دور از خدم و حشم به خانه پیرزن می‌آید و به پیرزن می‌گوید هر وقت چراغ را دیدی مرا خبر کن. چون ثلث آخر شب شد پیرزن بر حسب معمول روشنایی پرنوری قوی‌تر از دیگر شب‌های جمعه مشاهده کرد و از شدت شغفی که به وی دست داده بود بر بالین امیر عضدالدوله می‌آید و بی اختیار سه مرتبه فریاد می‌زند: شاه! چراغ...

امیر عضدالدوله دستور می‌دهد خاک را بشکافند. پیکر مطهری پیدا می‌شود که بر انگشترش نام احمد بن موسی حک شده است.

• بنایی برای شاهچراغ

تاریخ ساخت بنای حرم حضرت شاهچراغ به دوران عضدالدوله دیلمی از سلاطین آل بویه نسبت داده می‌شود و این حرم زیبا با برخورداری از کاشی کاری و آینه کاری‌های بی‌نظیر در سال ۱۳۲۱ در فهرست آثار ملی ایران نیز به ثبت رسید.

حرم حضرت شاهچراغ از نظر هنر و معماری اسلامی و ایرانی دارای اهمیت بسزایی است و سبک معماری آن از سبک آذری برگرفته شده که در زمان ایلخانی رواج داشت.

وجود چهار شاه نشین در حرم مطهر این حضرت در چهار سو و وجود یک مسجد تاریخی در ضلع غربی آن را بسیار خاص کرده است و ضریح نقره حرم در بخش شاه نشین زیر گنبد قرار دارد و حرم برادرشان، حضرت سید میر محمد نیز در شمال شرق حیاط حرم واقع شده است.

قصه‌ای در بین شیرازی‌ها هست که می‌گوید تا زمان امیر عضدالدوله دیلمی کسی از مقبره احمد بن موسی اطلاعی نداشته و قبر ایشان زیر تلی از خاک و گل پنهان بوده و اطراف آن، خانه‌های متعدد ساخته شده بوده. پیرزنی در پایین آن تل، خانه داشته. پیرزن هر شب جمعه، آخر شب می‌دید چراغی در نهایت روشنایی در بالای تپه می‌درخشید و تا طلوع صبح روشن است. پیرزن چند شب جمعه روشنایی را می‌بیند. با خودش می‌اندیشد شاید در این مکان، مقبره یکی از امامزادگان یا اولیاءالله باشد، بهتر است به امیر عضدالدوله خبر بدهم. پیرزن به سرای امیر عضدالدوله دیلمی می‌رود و آنچه را که دیده به عرض می‌رساند. درباریان که این موضوع را باور نکرده‌اند، هر کدام چیزی می‌گویند اما امیر می‌گوید همین شب جمعه به خانه پیرزن می‌روم تا از موضوع آگاه شوم.